

Na vernisáž navazovalo ve dnech 13. a 14. června 2000 odborné kolokvium k restaurování zámeckého parku ve Vrchotových Janovicích, které uspořádaly Národní muzeum, Státní ústav památkové péče v Praze a Adalbert Stifter Verein v Mnichově. *Helga Turková*

Parníkem po Praze, 135 let historie Pražské paroplavební společnosti

19. června – 30. září 2000,
Národní muzeum Praha

Výstava byla věnovaná prezentaci dlouhodobé tradice osobní lodní dopravy v Praze a 135leté historii Pražské paroplavební společnosti (PPS).

Řeka Vltava ovlivňovala život v Praze od nejstarších dob. Významnou epizodu znamenala paroplavba; měnil se charakter vltavských nábřeží i životní styl obyvatel města. Parníky a osobní lodní doprava patří k Praze již od 40. let 19. století a dodnes je součástí historického koloritu města.

První úspěšný pokus zavést v Praze osobní lodní dopravy je spojen se založením Pražské paroplavební společnosti (PPS) v roce 1865. Tento podnik iniciovala skupina pražských „přátel pokroku“ vedená obchodníkem se dřevem a pozdějším primátorem města – Františkem Dittrichem. První parník „Praha“ společnost získala už v roce 1865, další parník „Vyšehrad“ následoval o rok později. Od konce 80. let 19. století PPS vlastnila už poměrně velký lodní park, který postupně rozšiřovala. Jádro současného lodního parku však tvoří osobní motorové lodě.

Pražská paroplavební společnost byla prvním výhradně českým podnikem v lodní dopravě na českém území.

Vděčíme jí z velké části i za vznik české plavební terminologie a českého technického názvosloví v oblasti stavby a oprav lodí.

Společnost je po období, kdy podíl získal stát a patřila i Dopravnímu podniku hl. města Prahy, znovu od roku 1992 soukromým podnikem. Rostoucí zájem turistů o návštěvu Prahy přinesl i nebývalý rozvoj osobní lodní dopravy, rozšířil se okruh plaveb po Praze, zlepšila se kvalita služeb na osobních lodích.

Výstava, věnovaná 135leté historii PPS byla prezentací dlouhodobé a zavedené tradice osobní lodní dopravy v Čechách. *Vendula Segerová*

Z Čech až na konec světa

28. 10. 1999 – 26. 3. 2000,
Národní muzeum Praha

Výstava z Čech až na konec světa byla věnovaná cestám slavných i méně známých Čechů, kteří část života pobývali v cizině a o svém pobytu zanechali svědectví prostřednictvím cestopisu nebo sbírek.

Během historie se měnily i důvody, které v těchto případech k cestování vedly. Úvodní vitrína výstavy připomínala období křížových výprav, diplomatických misí. S tureckým poselstvem císaře Rudolfa II. seznamovaly cestopisy nebo vyprávění přímých účastníků.

Osudy Jana Ámose Komenského a Václava Hollara svědčí i o nedobrovolném cestování do exilu. V 17. a 18. století se do vzdálených zemí vydávaly také desítky misionářů.

Vojtu Náprstka přivedla do zahraničí, respektive do exilu, jeho politická činnost v roce 1848. Před zatčením utekl do Ameriky a za svůj desetiletý pobyt zde nashromáždil sbírku, která se